

**Thema: *'Als uit Ballingschap
in een nog niet helemaal vertrouwd thuis...'***

Schriftlezing: Psalm 126

De Coronatijd heeft ons geholpen om dichter bij het gevoel te komen van afgesloten zijn, of heimwee hebben naar andere tijden.

Voorbeelden te over en we hoorden er al wat van.

Marja en ik passen weer op de kinderen die weer vrolijk op schoot kruipen met een leesboekje in de hand of een stuk speelgoed dat weer in elkaar gezet mag worden door opa. (van wie zij nog geloven dat de man handig is en alles kan) Oma weet beter, maar laat me mijn hemel op aarde.

Er gebeurde veel moois in de voorbije tijd. De briefjes in de lift en het makkelijk even bij elkaar informeren en de manieren die we vonden om verbonden te blijven.

Ik leerde een opname te maken met de laptop en het materiaal via We Transfer te verzenden. En genoot van de bijdragen op de website. De liederen, de gedichten, de overwegingen, de inspiratie en troost die wel elkaar zo konden schenken.

Het meest geraakt echter ben ik door de bijdrage van Melina.

We spraken wel in beelden van Ballingschap, maar nog nooit kwam dat beeld zo sterk binnen als in de bijdrage van Melina. Ballingschap wordt in haar bijdrage een woord dat je kunt ruiken en voelen en in het kippenvol op je arm kunt waarnemen.

Je kijkt naar een verstild beeld van haar beeltenis en hoort haar stem. Dat maakte het nog wel indrukwekkender denk ik. De foto van de jonge sterke en gelukkige vrouw met die brekende stem wanneer haar ouders in beeld gebracht worden. Haar zorg en de als kwelling beleefde afstand om niet meer te kunnen knuffelen.

Dan vindt ze lotgenoten aan de andere kant van het spectrum. Ouders die niet bij kinderen kunnen, maar zoveel liefde voorradig hebben om in dit geval het leven van Melina op de fleuren.

Mensen die elkaar ontmoeten en over grenzen van geschiedenis, taal en cultuur heen gewoon van hart tot hart elkaar verstaan en liefhebben.

Het koninkrijk der hemelen is dan niet een woord, maar een ervaring.

Melina had de mooiste preek, want bracht corona en de bijbel bij elkaar.

Het gaf me nieuwe ogen voor een oud uitzicht.

Ps. 126

Het is niet de eerste keer dat ik deze Psalm inbreng hier, maar wel vanuit een nieuw perspectief. Vanuit de ervaring van de afgelopen weken komt er een nieuw licht op de hier beschreven ervaring.

De dichter brengt het einde van de Babylonische ballingschap in herinnering. De jonge veroveraar Cyrus (de man die door Jesaja wordt gezien als het kind dat ons geboren is als wonderbare raadsman en die in zijn leiderschap verwijst naar de komst van de Messias met dezelfde karaktertrekken) werpt Nebukadnezar van zijn troon en vestigt een nieuw rijk waarin overwonnen landen mogen terugkeren naar hun vaderland als betrekkelijk vrije burgers met recht op eigen identiteit.

Zo'n type leiderschap voelde als bevrijd worden door de hand van God. De dichter voelt zich bevestigd in dat idee wanneer hij vertelt dat om hen heen mensen JHWH in beeld kregen als een uitzonderlijke God.

De herinnering aan die bevrijding gebeurt in een realiteit die doortrokken is van teleurstelling, want ruzie over de herbouw van de stad en mislukte oogsten wegens droogte. Er is veel stress en weinig reden tot blijdschap. De toekomst is ongewis en voor je het weet sterven er mensen om je heen van honger of agressie of ziekte. Of alle drie.

Heer wendt ons Lot is dan een smeekbede aan die God die in staat was tot bevrijden. En graag snel een beetje. Niets menselijks is de dichter vreemd. Daarvoor gebruikt hij een krachtig beeld. De droge wadi met grote droogtescheuren in de verschroeide aarde blijken overnacht vruchtbare grond te kunnen zijn na één flinke regenbui die de wadi in een rivier verandert.

De woestijn bloeit dan als een roos en tijd van niks.

Die omslag zeg maar.

Maar ja de akker moet wel geploegd, het zaad wel gezaaid. In die omstandigheden huil je bij het ogenschijnlijk nodeloos uitstrooien van zaad op harde grond onder een verzengende zon.

En wanneer we bij de zaaier in het hoofd kijken zien we een gemoedstoestand die je alleen voor mogelijk houdt bij mensen die de herinnering aan het bevrijdende handelen van JHWH hebben opgepakt als houvast onder alle omstandigheden. Dan kijk je vooruit en pak je de geloofszekerheid dat het oogstfeest je niet kan ontgaan.

Voorzeker zal hij komen dragende zijn schoven.

Je dwingt in de hoop het feest al af.

Je kunt het gelach uit de feesttent al horen

De realiteit is ernstig nog steeds, maar niet verlamdend, want je bent gedragen door een overtuiging die je reden geeft om door te gaan.

Dat is een daad van geloof.

Of zoals in de Hebreeënbrief: het geloof nu is de zekerheid van de dingen waarop we hopen het bewijs van de dingen die we niet kunnen zien

Met die regel in zijn hoofd zaait de zaaier.

Met die regel wandelen we naar een open graf en lezen samen van het nieuwe Jeruzalem dat zal nederdalen als een bruid getooid voor haar bruidegom

Een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, omdat de oude voorbijging en het nieuwe is gekomen.

God alles in allen.

In Melina's woorden is het zoals Huub Oosterhuis het zegt: zien soms even.

Getuigenissen en verhalen die moed geven

Waarin je wordt aangeraakt als iemand die deelt in een werkelijkheid die de onze overstijgt.

Nu al.

Het koninkrijk dat is én komt.

Zoals we verbeelden bij de viering van de tafel van de heer.

We lezen, doe dit zo dikwijls gij deze beker drinkt tot mijn gedachtenis en weet ik zal voorzeker niet meer van de vrucht van de wijnstok drinken tot ik haar nieuw zal drinken met jullie in het koninkrijk van mijn vader.

Het duurde even voor ik het zelf in de gaten had, maar het gebeurt in Elim bewust.

Je geeft brood door en beker en je kijkt elkaar doelbewust in de ogen.

Je maakt verbinding in de hoop die ons leven schonk en schenkt en ons deelgenoot maakte van een gemeenschap van heiligen zonder weerga.

Vandaag zoveel te sterker, want we zijn weer bij elkaar.

Niet als vanouds. Er is nog een serieus te nemen virus, maar wel voldoende dichtbij om elkaar te kunnen zeggen,

Hij leeft, en wij met hem, die zo onzegbaar ons nabije Abba Vader

Om te vieren onder tranen, met zicht op gejuich.

Amen.